

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/26/2017
Identifikačné číslo spisu: 5913200789
Dátum vydania rozhodnutia: 22.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Edita Bakošová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5913200789.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B., bývajúceho v Q., zastúpeného JUDr. Petrom Harakálym, advokátom so sídlom v Košiciach, Mlynská 28, proti žalovanej MAKS-D, s.r.o., so sídlom v Novákoch, M. R. Štefánika 1, IČO: 36 332 534, zastúpenej Advokátskou kanceláriou NIŽNÍK & Partners, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Skladná 38, IČO: 47 244 488, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 7 C 19/2013, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 27. júla 2016 sp. zn. 7 Co 240/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 19. mája 2016 č. k. 7 C 19/2013-184 zamietol návrh žalobcu na pokračovanie v konaní, konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že na pojednávaní konanom 11. novembra 2014 účastníci spoločne požiadali o prerušenie konania s poukazom na § 110 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) za účelom mimosúdneho usporiadania veci. Žalobca podal návrh na pokračovanie v konaní až 27. januára 2016, t. j. po uplynutí jednoročnej lehoty na podanie návrhu na pokračovanie, preto v zmysle § 111 ods. 3 O.s.p. súd konanie zastavil.

2. Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu uznesením z 27. júla 2016 sp. zn. 7 Co 240/2016 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho závermi. Zdôraznil, že lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní uvedená v § 111 ods. 3 druhá veta O.s.p. je lehotou zákonnou, čo znamená, že ju nemožno predĺžiť ani skrátiť. Odvolací súd mal zo spisového materiálu preukázané, že strany spoločne požiadali 11. novembra 2014 súd prvej inštancie o prerušenie konania. O tomto návrhu rozhodol súd prvej inštancie uznesením právoplatným 9. decembra 2014. V súlade s § 121 ods. 3 prvá veta O.s.p. lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní uplynula 9. decembra 2015.

Nakoľko žalobca (prostredníctvom právneho zástupcu) podal na súd návrh na začatie konania až 27. januára 2016, teda po uplynutí zákonom stanovenej jednoročnej lehoty, odvolací súd konštatoval, že nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na podanie návrhu na pokračovanie v konaní predstavuje tak závažný nedostatok, ktorý musel nevyhnutne viesť k zastaveniu konania.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktoré odôvodnil tým, že v konaní došlo k vade, ktorou mu súd ako strane nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočniť jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Uviedol, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, čím bolo zasiahnuté do jeho práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Uviedol, že každý má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne konformne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Podľa jeho názoru bolo toto právo procesným postupom súdov nižších inštancií porušené, keďže nesprávnym výkladom ustanovenia § 111 ods. 3 O.s.p. mu bolo okrem iného znemožnené bez prekážok riadne konať pred súdom a pokračovať v začatom súdnom konaní. Lehota uvedená v § 111 ods. 3 O.s.p. predstavuje procesnú zákonnú lehotu, ktorá má poriadkový charakter a nie je lehotou prekluzívnou. Dovolateľ preto vyslovil presvedčenie, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že súd zastaví konanie iba v tom prípade, ak od prerušenia konania v zmysle § 110 O.s.p. uplynula lehota jedného roka a súd v čase rozhodovania nemá od niektorej zo strán podaný návrh na pokračovanie v konaní. Ak súd v čase rozhodovania disponoval návrhom strany konania na pokračovanie prerušeného konania, nemohol tento návrh odmietnuť, hoci bol podaný po uplynutí lehoty podľa § 111 ods. 3 O.s.p. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenia súdov nižších inštancií.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že v plnom rozsahu súhlasí s právnym posúdením veci súdmi nižších inštancií, ktoré pri rozhodovaní vychádzali zo znenia ustanovenia § 111 ods. 3 O.s.p. Konštatovala, že lehota jedného roka uvedená v predmetnom ustanovení je lehotou zákonnou a hmotnoprávnou, pričom túto lehotu nie je možné predĺžiť alebo jej zmeškanie odpustiť. Dikcia uvedeného ustanovenia neumožňovala súdu prvej inštancie iný postup, ako konanie zastaviť. Na základe týchto skutočností navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016 (dňa 28. októbra 2016), kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex Civilný sporový poriadok.

7. Aj za účinnosti C.s.p. treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa

môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 36/2016, 5 Cdo 264/2014, 1 Cdo 334/2013).

9. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C.s.p.

10. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Žalobca uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v tomto ustanovení, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

16. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

17. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

18. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu zaujala pred účinnosťou C.s.p. záver, že o odňatie možnosti konať pred súdom (vo význame znemožnenia realizácie procesných oprávnení účastníka občianskoprávneho konania) ide tiež v prípade postupu súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietne zaoberať meritom veci (odmietne podanie alebo konanie zastaví alebo odvolací súd odmietne odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup nie sú dané (por. napr. R 23/1994 a R 4/2003, ale aj rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 14/1996, prípadne ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 41/2000, 2 Cdo 119/2004, 3 Cdo 108/2004, 3 Cdo 231/2008, 4 Cdo 20/2001, 5 Cdo 434/2012, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 142/2013).

19. Žalobca vyjadril presvedčenie, že súdy nižších inštancií nesprávne interpretovali ustanovenie § 111 ods. 3 O.s.p. (v znení účinnom do 30. júna 2016), a následne ho aj nesprávne aplikovali, čím došlo k zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivý súdny proces tým, že konanie bolo zastavené.

20. Podľa § 110 O.s.p. ak to účastníci zhodne navrhnú alebo ak sa neustanovia bez predchádzajúceho ospravedlnenia na pojednávanie, súd konanie preruší, ak sa to neprieči účelu konania. Ak ide o konanie o rozvod, preruší súd v týchto prípadoch konanie vždy. Podľa § 111 ods. 3 O.s.p. ak je konanie prerušené podľa § 110, súd v ňom pokračuje na návrh po uplynutí troch mesiacov; s výnimkou konania o rozvod môže súd na návrh pokračovať v konaní i pred uplynutím tejto lehoty, ak sú pre to závažné dôvody. Ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do jedného roka, súd konanie zastaví.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že obe zúčastnené strany sporu na pojednávaní konanom dňa 11. novembra 2014 (č.l. 176) spoločne požiadali o prerušenie konania s poukazom na § 110 O.s.p., ktoré odôvodnili tým, že majú záujem spor ukončiť mimosúdny rokovaniami. Súd prvej inštancie na základe takejto požiadavky uznesením z 11. novembra 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť 9. decembra 2014, konanie podľa § 110 O.s.p. prerušil. Žalobca podal návrh na pokračovanie v konaní 27. januára 2016.

22. Dovolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval v súlade so zákonom, keď konanie v predmetnej veci zastavil. Vo vzťahu k dotknutým procesným ustanoveniam je potrebné zdôrazniť, že ak došlo k prerušeniu konania podľa § 110 O.s.p. v znení účinnom do 30. júna 2016 (na návrh strán sporu, alebo z dôvodu, že sa strany bez predchádzajúceho ospravedlnenia nedostavili na pojednávanie), zákon presúval iniciatívu smerujúcu k pokračovaniu v konaní na strany sporu, ktoré predovšetkým majú mať záujem na pokračovaní v konaní. Pokračovanie v konaní prerušenom podľa citovaného ustanovenia bolo podmienené návrhom strany sporu; súd v takomto prípade nemohol pokračovať v konaní z vlastnej iniciatívy, teda bez návrhu ktoréhokoľvek zo strán sporu. Návrh na pokračovanie v konaní musel byť podaný do jedného roka od prerušenia konania v zmysle § 111 ods. 3 O.s.p. Vzhľadom na to, že žalobca podal návrh na pokračovanie v konaní až 27. januára 2016, teda po uplynutí jednoročnej lehoty (začala plynúť deň po právoplatnosti uznesenia o prerušení konania a teda uplynula 9. decembra 2015), zastavenie konania tu bolo zákonným (a jediným možným) následkom prerušenia konania podľa § 110 O.s.p. Pokiaľ mal žalobca záujem pokračovať v prerušenom konaní, bolo jeho povinnosťou urobiť riadne opatrenia na ochranu svojich práv, t. j. oznámiť súdu v lehote do jedného roka od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, že žiada o pokračovanie v konaní. Navyiac, počas celého konania je žalobca zastúpený zástupcom z radov advokátov, ktorý je pri výkone advokácie povinný okrem iného postupovať s odbornou starostlivosťou, a ktorý mal povinnosť urobiť všetky potrebné opatrenia na ochranu práv alebo záujmov svojho klienta (vrátane účinného doručenia oznámenia o tom, že klient žiada o pokračovanie v konaní prerušenom

podľa § 110 O.s.p.). Po prerušení konania podľa § 110 O.s.p. preto záviselo výlučne od správania strán sporu, ktorí sú v tomto konaní zastúpení právnyimi zástupcami, či sa na návrh niektorého z nich bude vo veci pokračovať, alebo nie. Vzhľadom na námietky dovolateľa dovolací súd pripomína, že situáciu nie je možné zhojiť podaním návrhu na pokračovanie konania (hoci) pred rozhodnutím súdu prvej inštancie o zastavení konania, nakoľko po zmeškaní zákonnej lehoty uvedenej v § 111 ods. 3 O.s.p. už nie je možné zabrániť zákonnému účinku procesnej pasivity strán sporu počas jednoročného obdobia v zmysle § 111 ods. 3 O.s.p., ktorým je obligatórne zastavenie konania súdom v danej veci. Dovolací súd pre úplnosť (aj vzhľadom na námietky dovolateľa) zdôrazňuje, že z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva pre procesnú stranu jej právo na to, aby sa všeobecné súdy bez ďalšieho stotožnili s jej právnyimi názormi, preberali a automaticky sa riadili ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. So zreteľom na uvedené považoval dovolací súd námietky dovolateľa o nesprávnej interpretácii ustanovenia § 111 ods. 3 O.s.p. súdmi nižších inštancií za neopodstatnené.

24. Vo vzťahu k námietke dovolateľa týkajúcej sa nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (por. § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

25. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

26. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru, že postup súdu prvej inštancie vedúci k zastaveniu konania bol správny. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa o nepreskúmateľnosti a nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

27. Žalobca dovolaním napadol tiež výrok, ktorým odvolací súd rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania.

28. V zmysle § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v § 420 písm. a/ až f/ C.s.p.. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p., je to, že ide buď o

rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C.s.p., dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C.s.p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C.s.p. irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

29. V danom prípade teda nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí (porovnaj tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 XCdo 13/2017, 6 XCdo 523/2016, 8 XCdo 3/2017, 16 XCdo 405/2016, 3 XObdo 8/2017, 4 Cdo 89/2017). Prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 C.s.p. ani v tomto prípade preto nemožno vyvodiť.

30. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu podľa § 420 C.s.p. prípustné nie je, najvyšší súd ho odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.